

Hoe gaat 't aan de keuken-tafel?

Het welzijnswerk is aan het vernieuwen. Eindhoven liep daarmee voorop. Zijn de betrokkenen tevreden?

Ine Clement, natuurgeneeskundige en iriscopiste, zat er een keer of vijftien bij, bij een zogeheten keukentafelgesprek. Idee daarvan is dat iemand van een wijkteam van Wijerndhoven bij mensen met een hulpvraag thuis komt kijken welke hulp precies nodig is. En ook nadrukkelijk kijkt naar wat iemand zelf nog kan, eventueel met hulp van bekenden. Clement was dikwijls aanwezig om cliënten uit haar praktijk bij te staan en zegt: "Zo'n gesprek is ongelijkwaardig. De hulpvrager is afhankelijk van degene die tegenover hem zit. Dat is al superspannend. Mensen moeten in een uur tijd in eigen woorden vertellen wat hun probleem is. Ik heb ook meegemaakt dat er twee mensen van Wijerndhoven binnenkwamen. Dat is helemaal intimiderend. De mensen waar ik mee van doen heb, zijn suïcidaal, zitten aan de drank, hebben schulden, dat soort problemen. Dat moeten ze dan allemaal even aan een wildvreemde vertellen. Beseffen we wel hoe pijnlijk dat is? En de generalist van Wijerndhoven moet hierover in een uur een oordeel vellen. Met zulke zware problematiek is dat lastig."

Schuldenkwesties

Clement staat kritisch tegenover de nieuwe structuur van hulpverlening die in Eindhoven onder de vlag van Wijerndhoven tot stand is gebracht. Mensen met een hulpvraag kloppen voortaan aan bij een van de tien wijkteams van Wijerndhoven die hebben postgevat in de stad. De wijkteams zijn er voor vragen op het gebied van werk en inkomen, zorg en opvoeding, vervoer, huishouding en wonen. Ze bestaan uit generalisten: hulpverleners die van alle markten thuis moeten zijn en die bij collega's met specialistische kennis te rade kunnen gaan als een hulpvraag dat vereist. Dat speelt met name bij - veel voorkomende - schuldenkwesties.

Jan van Peer, voorzitter van de Stichting Leefbaarheid Mensfort, merkt in zijn Woenselse buurt dat er nog veel onduidelijkheid is over de werkwijze van Wijerndhoven. "Ik weet niet precies wat de bandbreedte is van de generalisten. Ik krijg van bewoners vragen over invalideparkeerplaatsen of over hulpmiddelen die iemand nodig heeft om langer in huis te kunnen blijven wonen. Maar iedere keer als er mensen van Wijerndhoven aanschuiven bij overleg in onze buurt kunnen ze geen antwoord geven op dit soort vragen. We krijgen nooit of te nimmer goede informatie en kunnen onze bewoners dus ook niet inlichten", vindt Van Peer.

Onzichtbaar

Ling Tsai, voorzitter van de Stichting Leefbaarheidsteam Rapenland Zuid, kan zich vinden in de woorden van Van Peer. "Wijerndhoven is bij ons in de buurt vrijwel onbekend en onzichtbaar. Dat komt ook doordat zestig à zeventig procent van de buurtbewoners allochtoon is. In mei vorig jaar hebben we flyers uitgedeeld op onze multiculturele markt, maar dat heeft niet veel geholpen."

Ling Tsai verwijst ook naar het uitgangspunt van de rijksoverheid - en daarvan afgeleid ook van Wijerndhoven - dat burgers zoveel mogelijk zelf moeten oplossen, al dan niet met hulp van hun eigen sociaal vangnet. En dat ze in het kader van de nieuwe Participatiewet vaak een

tegenprestatie moeten leveren als ze een uitkering krijgen, een uitkering die ook via Wijindhoven aangevraagd moet worden. "Er is zó veel veranderd door de Participatiewet. Mensen zien Wijindhoven daardoor meer als een vijandig project dan als hulp. Het gros van de mensen weet niet eens wat participatie is. Het idee 'voor wat hoort wat' krijg je er hier niet in."

Wat zowel Ling Tsai als Van Peer als positief zien, is dat Wijindhoven sinds kort spreekuren houdt in buurthuizen in hun wijk, waardoor de zichtbaarheid groter wordt.

Blij

Marion van Beurden, voorzitter stichting Buurtplatform Bennekel Belang, is tevreden over Wijindhoven en met het beroep op zelfredzaamheid. "We krijgen geen echte klachten binnen. Wijindhoven is opgezet om mensen op weg te helpen met eigen kracht. Mensen moeten niet zeggen: los het voor mij op. Dat is niet de goede weg."

Ine Clement heeft haar kritiek doorgespeeld aan de klachtencommissie van Wijindhoven, die er volgens haar serieus mee omging. "Ik voelde me gehoord en zie ook veranderingen. Bij de keukentafelgesprekken komt Wijindhoven de laatste tijd iets bescheidener binnen."

Dat is ook de ervaring van Tom Ottevanger, wiens zoon serieuze problemen had op school. De school meldde dat bij Wijindhoven. "De volgende dag, een vrijdag, om half negen kreeg ik al een telefoontje van iemand van Wijindhoven. Ze kwam meteen de daaropvolgende maandag langs. Ik heb veel ervaring met hulpverleningsinstanties en had mijn raketten al klaarstaan, want ik zat niet te wachten op iemand die ging vertellen wat ik moest doen. Maar het werd een heel open gesprek - niet aan de keukentafel trouwens, want die hebben we niet - waarin Margret Weekers van Wijindhoven zei: 'Wie ben ik om te zeggen wat jullie moeten doen? Ik ben er om jullie te ondersteunen.' Dat heeft ze ook gedaan."

Wij hadden zelf al bedacht dat Project Breakout goed voor mijn zoon zou zijn: survivaltochten en coaching. Margret was het met ons eens en brengt nu ook andere jongeren bij dat project onder."

Ottevanger is blij met de bemoeienis en het begrip van Wijindhoven. "Ze kwamen met het idee een persoonsgebonden budget aan te vragen. Ik had er niet bij stilgestaan dat dat kon. Margret heeft het ook allemaal geregeld. Ze heeft ons ontzettend veel werk uit handen genomen."

Bron: ED 6-4-2016

Eindhoven 10-4-2016 Mieke Rijpers